

A magy. kir. Helytartótanáctól 1864-ik évi Március hó 2-án 9795 sz. a. kelt s az ország összes törvényhatóságaihoz intézet rendelet.

Hivatalosan közöltetett a magyar erdőszegyesülettel.

Sajnosan tapasztaltatván, hogy a köznép saját érdekének bal-felfogásában, előforduló erdőégeknek azok oltására kevés, vagy épen semmi tevékenységet nem fejt ki: — ezen m. k. helytartótanács szükségesnek találta az élet minden viszonyaira kiható faszükséglet biztosítása és oltalma tekintetéből következő rendszabályokat az 1857-iki erdőrendtartás s illetőleg az 1840. 9. t.cz. ide vonatkozó határozmányainak alapján, azokra való szoros figyelmeztetés mellett kibocsátani:

1. erdőkben s azok szélén, tüzekgyújtásánál s tűzveszélyes tárgyak használatánál óvatosnak kell lenni.

2. ha ezen óvatosság elhanyagolásából, vagy egyéb hibából tűzkár keletkezik, az, az illető községbeli előljárók által rögtön, és személyes felelőség terhe alatt szigoruan megvizsgálandó s a kinyomozott bűnös az akkép támadt kárt megtéríteni köteles, s a körülményekhez képest, a mennyiben erélyesb büntetés nem alkalmazandó, — 5—40 ftnyi bírsággal vagy 1—8 napi fogsággal büntetendő, ilyen eset a mezőrendőrségi panaszok és bírságok felőli szabályszerű időszaki táblás kimutatások észrevételi rovatában, itteni tudomás végett rendszeren bejelentendő.

3. mindenki, a ki erdőben, vagy annak szélén elhagyott s elnem oltott tüzet talál, köteles azt lehetőleg eloltani. Ha valaki erdőéget vesz észre, köteles azt az útjában legközelebb eső ház lakosainak tudtára adni. Ezek tartoznak azt a legközelebbi helységelőljárónál és az erdőbirtokosnál vagy erdőszemélyzeténél azonnal bejelenteni. Az erdőéget feljelentésének elmulasztása 5—15 ftnyi bírsággal, vagy 1—3 napi fogsággal büntetendő.

4. Az erdőégés oltására az erdőbirtokos, az erdőszemélyzet, vagy a helységelöljárók által minden körülfekvő helységek felszólíthatnak. A felszólított népség köteles a szükséges tűzoltószerekkel tüstént az égés helyére sietni, s ott tevékeny segítséget nyújtani. A helységelöljárók s erdőszolgálatbeliek tartoznak a tűzoltó embereket kíséрни. Ezen szoros kötelességeiket mulasztó vagy azt vonakodva teljesítő községi elöljárók, vagy a tűzoltásra kirendelt de azt teljesíteni vonakodott községbeliek, a járási szolgabíró által megszabandó bírsággal, sőt súlyosabb beszámítási esetekben törvényszékiileg kimondandó büntetéssel fenytendők.

5. A tűzoltás vezetése a helyszinén létező legmagasb állású erdőszolgálatbelit, s ha ilyes jelen nem volna azon községnek, melynek határában az erdőégés van, elöljáróját illeti. Az illető járásbeli szolgabíró, esküdt vagy esendbiztos külömben köteles mihelyt az erdőégésről a községi elöljáró által értesítetik, ott megjelenni — s erélyesen intézkedni — ebbeli tisztének mulasztásáért szigoruan felelős lévén.

6. Annak, ki az oltást vezeti, az erdőégés oltására szolgáló rendeletekben mindenki föltétlenül engedelmeskedni köteles.

7. A többi községelöljárók s erdőszolgálatbeliek kötelesek az oltó nép közt rendet tartani és a rendes oltási intézkedések foganatosítását előmozdítani. Az égés eloltása után az égés helye 1—2 napig, vagy ha szükséges, tovább is őrizet alatt tartandó, mi végett az erre szükséges emberek kirendelendők.

8. Azon helységelöljárók, kik a népet az erdőégés oltására felszólítani elmulasztják, 5—50 ftnyi bírsággal, — azon személyek pedig, kik a községelöljárók felszólításának elegendő ok nélkül nem engedelmeskednek, 5—15 ftnyi bírsággal vagy 1—3 napi fogsággal büntetendők.

Különfélék.

Hogyan lehet egy egyforma vastag fadarabon az alsó és felső véget megkülönböztetni? (Indus rege után.) Két indus király egymással hosszabb ideig czivakodásban és egyeneltenségben élt. Egykor az egyiknek eszébe jutott meggyőződni arról, hogy a másiknak elég éles eszü ministere van-e? E végből tehát ellenségének egy darabb 2 öl hosszaságú, semmi ismertető jellel nem bíró, mind két végén egyforma vastag, minden göcs és ág nélküli szantálfát (*Pterocarpus santalinus* L.) küldött, melyen semmi faragás nyomain nem látszottak, s felhívta őt, e fának alsó és felső végét meghatározni.

A vizsgálatra a király minden miniserét összehívta; de eredmény nélkül. Ekkor a ministerek egyike ritka eszébe által ismeretes menyéhez folyamodott jó tanács végett. „Az fölötté könnyű“ — felelt az asszony.

„Fektessétek a fát vízbe; s a gyökvég alá fog merülni, míg felső vége a víz fölött lebeg.“

A kísérlet sikeresnek bizonyult s az eszes asszonynak ipja a királytól igen becses ajándékokat nyert.

És valóban, a mit e régi indus rege mond, az újabb időben tett tapasztalatok folytán tökéletesen igaznak bizonyult be. Kevés kivétellel (p. a rezgönyár) t. i. a fáknál alsó végüktől fölfelé a fajsúly bizonyos mértékben esik, és így a szantálfa is ezen osztályba tartoznék. *K.*

A magyar erdőszegylet igazg. választmánya f. é. márczius 24-én Pozsonyban ülést tartott melynek tárgyai a következők voltak:

1) A. nm. m. k. Helytartótanács által kívánt véleményadás „Az erdő mint mentő a takarmányszükében“ czimű dolgozat felől.

2) Tanácskozás egy Pozsonyban állítandó erdőszeti iskola alapelveiről.

3) Tanácskozás azon utak és módok felett melyeken a hazai erdőbirtokos urakat az erdőszegyesület alapító tagjaiul lehetne megnyerni.

4) Kinevezése egy bizottságnak az egylet 1864-ki számadásainak megvizsgálására.

Szerk.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő: **Vágner Károly.**

Főmunkatárs: **Divald Adolf.**

Selmecz, 1864. Nyomatott LORBER FERENCZ-nél.